

Звезда

★

Луната изгрѣ като огроменъ циферблатъ на непозната станция.
Небето засинѣ като стѣкленъ покривъ надъ перона ѝ.
Шумете край мене, тъмни, мистични гори,
трепчайте надъ главата ми, далечни, чудни звезди!
Докато чакамъ да трѣгне последния тренъ отъ тази спирка,
искамъ да прелистя набързо, като джебень пжтеводителъ,
ситно изписанитѣ листове на миналитѣ години.

Ще ми послужи ли това за нѣщо?
Ще ми помогне ли при новото ми пжтешествие?
Има ли човѣкъ, който наистина да се е поучилъ отъ преживѣното,
за да каже, че нѣма да го повтори, ако почне живота си отново?

Да можехъ съ клечка кибритъ да изгоря натрупанитѣ минали дни,
както изгорихъ тази вечеръ старитѣ писма.
Да остане паметта ми бѣла — неизписана отъ черното перо на страданието,
както този листъ хартия.